

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, nar. X, T. 711/1, O., proti žalovanému: **Ministerstvo kultury ČR** se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci odvolání podanému proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2012, čj. MK 45321/2012KBŘ,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 11.10.2012 domáhala toho, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o jejím odvolání ze dne podanému proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2012, čj. MK 45321/2012KBŘ.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že se žádostí podle § 6 odst. 3 věty druhé zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“), podanou dne 22. 6. 2012, domáhala vydání oznámení o splnění podmínek pro přístup k utajované informaci stupně utajení Vyhrazené (dále jen „Oznámení“). O její žádosti bylo rozhodnuto žalovaným dne 9. 7. 2012, pod čj. MK 45321/2012KBŘ. Žalobkyně uvedla, že dne 9. 7. 2012 podala proti rozhodnutí žalovaného odvolání, o kterém nebylo do doby podání žaloby rozhodnuto.

Žalobkyně dále uvedla, že návrh dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu nepodávala, protože žádný právní předpis nestanoví, že by v daném řízení k tomu byla povinna.

K důvodům žaloby žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (usnesení ze dne 22. 6. 2004, sp. zn. 32 Odo 916/2003), podle které vylíčení rozhodných skutečností může mít zprostředkovaně původ i v odkazu na listinu, kterou žalobce připojí k žalobě, proto žalobkyně připojila k žalobě přípis žalovaného ze dne 9. 7. 2012, MK 45321/2012 KBŘ a odvolání žalobkyně z téhož dne podané proti tomuto přípisu. Dále žalobkyně ocitovala ust. § 65 odst. 1 a § 79 odst. 1 s. ř. s., a uvedla, že je-li rozhodnutí o vydání Oznámení rozhodnutím dle § 64 odst. 1 s. ř. s. tak ji svědčí aktivní legitimace k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti, jestliže o odvolání podaném proti rozhodnutí o nevydání Oznámení ze dne 9. 7. 2012 nebylo do doby podání žaloby rozhodnuto.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě, doručeném soudu dne 12. 12. 2012, uvedl, že v případě žalobkyně není nečinný, neboť v případě nevydání Oznámení dle § 6 zákona č. 412/2005 Sb., zákon neupravuje možnost podání opravného prostředku. Aplikace obecného předpisu a tím je v daném případě správní řád je výslovně vyloučena speciálním ust. § 159 zákona č. 412/2005 Sb. Žalovaný správní orgán má za to, že nebyl povinen vydat rozhodnutí o odvolání podaném žalobkyní.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že rozhodnou otázkou v dané právní věci je, zda-li lze na řízení o vydání oznámení dle zákona č. 412/2005 Sb., aplikovat správní řád. Podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání správní orgán zamítne, a jde tedy o to, zda-li měl podle tohoto ustanovení odvolací orgán postupovat. Žalobkyně má za to, že postup odvolacího orgánu je porušením principu předvídatelnosti rozhodování správního orgánu.

Z obsahu správního spisu vyplynuly tyto, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Žádostí podle § 6 odst. 3 věty druhé zákona o ochraně utajovaných informací podanou dne 22.6.2012 se žalobkyně domáhala vydání **oznámení** o splnění podmínek pro přístup k utajované informaci stupně utajení Vyhrazené.

O její žádosti bylo rozhodnuto žalovaným dne 9. 7. 2012, pod čj. MK 45321/2012KBŘ. tak, že její žádosti nebylo vyhověno, s odůvodněním, že nebyly v daném případě splněny pro vydání oznámení zákonné podmínky.

Téhož dne žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného odvolání, o kterém nebylo do doby podání žaloby rozhodnuto.

Usnesením ze dne 19.8.2014, čj. 10 A 162/2012-84, soud na návrh žalobkyně jí ustanovil opatrovníka k zastupování při jednání soudu, JUDr. Janu Kašpárkovou.

V rámci nařízeného veřejného jednání oba účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních, na jejichž znění odkázali.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda je žaloba věcně projednatelná, tj. zda je dostatečně určitá a obsahuje dostatečně konkrétní údaje.

Podle § 80 odst. 3 soudního řádu správního žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

- a) označení věci, v níž se žalobce ochrany proti nečinnosti domáhá,
- b) vyličení rozhodujících skutečností,
- c) označení důkazů, jichž se žalobce dovolává,
- d) návrh výroku rozsudku.

Pokud jde o písm. a), považuje soud za dostačenou specifikaci, pokud žalobkyně uvedla, že se žádostí podle § 6 odst. 3 věty druhé zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti, podanou dne 22. 6. 2012, domáhala vydání oznámení o splnění podmínek pro přístup k utajované informaci stupně utajení Vyhrazené. O její žádosti bylo rozhodnuto žalovaným dne 9. 7. 2012, pod čj. MK 45321/2012KBŘ. Žalobkyně uvedla, že dne 9. 7. 2012 podala proti rozhodnutí žalovaného odvolání, o kterém nebylo do doby podání žaloby rozhodnuto. Ostatně ani žalovaný neměl žádné pochybnosti, které věci se žaloba týká, a tuto náležitost je tak třeba mít za splněnou.

Pokud jde o písm. c), žalobce se žádných důkazů nedovolával, proto nelze o splnění nebo nesplnění této náležitosti vůbec hovořit (k žalobě byla doložena kopie přípisu žalovaného ze dne 9. 7. 2012, MK 45321/2012 KBŘ a odvolání žalobkyně z téhož dne podané proti tomuto přípisu).

Pokud jde o písm. d), má soud za to, že žalobce dostatečným způsobem návrh rozsudku uvedl (žalovaný ostatně ani opak v tomto směru netvrdil).

Pokud jde o náležitosti uvedené pod písm. b). I v jejím případě má však soud za to, že ji podaná žaloba splňuje. Žalobkyně totiž v žalobě i přes svou stručnost uvádí, proč se domnívá, že mělo být vydáno rozhodnutí (v replice doplněno vydáno alespoň rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti).

Žalobkyně dále uvedla, že návrh dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu nepodávala, protože žádný právní předpis nestanoví, že by v daném řízení k tomu byla povinna.

Soud proto shledal žalobu projednatelnou v podobě, jak byla podána. Je totiž třeba vzít do úvahy, že v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu správní soud sám zjišťuje skutkový stav a rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozsudku. Jedná se tedy ve své podstatě o řízení nalézací. Oproti řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se tak jedná o významný rozdíl, neboť v tomto typu řízení soud (mimo jiné) „pouze“ přezkoumává, zda skutkový stav zjištěný správními orgány byl zjištěn způsobem odpovídajícím zákonu a poskytuje dodatečnou oporu pro rozhodnutí. Zjišťování skutkového stavu soudem v tomto typu řízení je tak do značné míry omezeno (a to i zákonem). Tomuto rozdílu ostatně odpovídá i zákonná formulace náležitostí jednotlivých typů žalob. Zatímco žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat „žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné“, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti postačuje, pokud žaloba obsahuje podle § 80 odst. 3 písm. b) s. ř. s. vyličení rozhodujících skutečností.

V rámci zkoumání podmínek řízení soud dává za pravdu žalobkyni, že neměla povinnost vyčerpat prostředky na ochranu proti nečinnosti v správním řízení před podáním žaloby, neboť není procesního předpisu, který by jí to umožňoval, když aplikace správního řádu je ustanovením § 159 zákona o ochraně utajovaných skutečností vyloučena, vztahuje se tato výluka nepochybně i na podání návrhu dle § 80 správního řádu.

V projednávané věci se žalobkyně podanou žalobou domáhala ochrany proti tvrzené nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání proti rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobkyně podané podle § 6 odst. 3 věty druhé zákona o ochraně utajovaných informací.

Z celého textu zákona o ochraně utajovaných informací však nevyplývá, že by bylo možné podat odvolání proti rozhodnutí o nevydání oznámení podle § 6 tohoto zákona. Odvolání nelze podat ani podle obecného předpisu upravujícího správní řízení, kterým je správní řád, když ustanovení § 159 zákona o ochraně utajovaných skutečností aplikaci správního řádu na řízení dle § 6 zákona výslovně vylučuje, neboť uvádí, cit „*Správní řád se vztahuje pouze na řízení podle části druhé, hlavy IX, není-li stanoveno jinak na řízení podle § 116 a na řízení podle části osmé.*“ Řízení dle § 6, které je upraveno sice v části druhé ale **hlavy II**, tak pod povolenou aplikaci správního řádu nespadá.

V replice žalobkyně poukázala na znění ust. § 92 odst. 1 správního řádu, v němž se uvádí, že správní orgán nepřipustné a opožděné odvolání zamítne, proto je žalobkyně toho názoru, že žalovaný byl o jejím odvolání povinen rozhodnout v každém případě, neboť měl-li za to, že je nepřipustné, jako nepřipustné jej měl zamítnout.

Vzhledem k citované výluce použití správního řádu na řízení dle § 6 zákona o ochraně utajovaných skutečností, je soud toho názoru, že ustanovení § 92 správního řádu rovněž není na dané řízení aplikovatelné.

Navíc nutno mít na paměti, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se lze dle § 79 s. ř. s. domáhat vydání rozhodnutí pouze ve věci samé. Za rozhodnutí ve věci samé je nutno považovat rozhodnutí o předmětu řízení, což nesplňuje rozhodnutí o opožděnosti nebo nepřipustnosti odvolání, proto v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti by soud povinnost vydat rozhodnutí o nepřipustnosti odvolání ani uložit nemohl. Ke shodnému výkladu termínu „rozhodnutí ve věci samé“ se kloní i právní teorie (srov. Komentář správnímu řádu – J. Vedral, Linde, str. 868).

V projednávaném případě soud nezjistil, že by byl žalovaný po podání odvolání nečinný, neboť neměl věcnou kompetenci o odvolání žalobkyně rozhodovat, a to ani o jeho nepřipustnosti.

Nicméně soud nemá pochybnosti o tom, že rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 9.7.2012, pod čj. MK 45321/2012KBŘ, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s, tj. způsobilým zasáhnout do hmotných veřejných subjektivních práv žalobkyně a je proto proti němu možná v rámci správního soudnictví ochrana, a to žalobou proti rozhodnutí.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. října 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová